

NOTKA BIOGRAFICZNA

Andrzej Ryszard Rozpłochowski

W wieku 30 lat maszynista lokomotyw spalinowych wydziału kolejowego Stalowni w b. Hucie "Katowice" w Dąbrowie Górniczej, został najpierw przywódcą mającego tam miejsce strajku w sierpniu 1980 roku, po czym stał się sygnatariuszem zawartego w Hucie z rządem PRL 11 września 1980 r., skazanego na niepamięć, czwartego wielkiego porozumienia społecznego, nazwanego Porozumieniem Katowickim.

Przez następnych 11 miesięcy był przywódcą słynnego MKZ Katowice - Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego NSZZ "Solidarność" w Katowicach. Ośrodek ten utworzył region liczący milion członków nowego związku, zrzeszonych w ponad 1000 Komisji Zakładowych. MKZ Katowice był największym z pięciu MKZ i MKR na terenie ówczesnego województwa katowickiego i jednym z największych oraz najbardziej antykomunistycznych oddziałów NSZZ "Solidarność" w całym kraju. Jego dorobkiem są wszystkie najważniejsze osiągnięcia NSZZ "Solidarność" na Górnym Śląsku i w Zagłębiu Dąbrowskim. MKZ Katowice, a w szczególności jego przewodniczący A. Rozpłochowski byli jednymi z najbardziej znienawidzonych i zwalczanych przez komunistyczną dyktaturę PRL ośrodków i działaczy "Solidarności".

W lipcu 1981 MKZ Katowice wraz z pozostałymi w województwie MKZ i MKR zakończył swoją działalność, tworząc wspólnie jeden Region Śląsko-Dąbrowski NSZZ "Solidarność". A. Rozpłochowski był od początku, od września 1980 jednym z inicjatorów utworzenia ogólnokrajowego związku NSZZ "Solidarność", a następnie współtwórcą i członkiem władz krajowych, aż do czasu wprowadzenia stanu wojennego 13 grudnia 1981 roku. Internowany 13 grudnia 1981, po czym bez zwolnienia z internowania 23 grudnia aresztowany przez Naczelną Prokuraturę Wojskową i więziony przez prawie dalsze dwa lata bez procesu i bez wyroku do sierpnia 1984 w Areszcie Śledczym MSW w Warszawie przy ul. Rakowieckiej 37, oskarżony o zbrodnię spisku w celu obalenia siłą ustroju PRL, w zagrożeniu od lat 10 więzienia do kary śmierci łącznie. Więziony i oskarżony wraz z sześciu innymi członkami Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" oraz z czterema przywódcami KOR, należał do tzw. Jedenastki czołowych więźniów politycznych PRL w latach 1983-1984. Nie uległ próbom szantażu w więzieniu aby wyjechać na Zachód, po czym wraz z innymi został z więzienia zwolniony warunkowo w sierpniu 1984 na mocy tzw. II amnestii. Czynnie zaangażowany w dalszą jawną i konspiracyjną walkę o niepodległy byt państwa polskiego, pozostawał bez pracy i środków do życia w latach 1984-1987. W styczniu 1988, wraz z rodziną udał się na polityczne uchodźstwo do Stanów Zjednoczonych, z powodu ciężkiego stanu zdrowia żony. Na emigracji nieprzerwanie działał dalej na rzecz wolnej Polski, publikując artykuły w czołowej prasie polonijnej USA i nie tylko oraz udzielając się w pracy wielu organizacji i środowisk. W roku 1990 został odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi przez Premiera Rządu Emigracyjnego, a przez Prezydenta RP na Uchodźstwie Ryszarda Kaczorowskiego Krzyżem Kawalerskim Orderu Polonia Restituta. Od roku 1993 jest obywatelem USA i członkiem Partii Republikańskiej. Zawodowo przeszedł ciężką drogę od robotnika do właściciela własnego biznesu rodzinnego. W sierpniu roku 2010 wrócił na stałe do Polski, bez dorobku materialnego, który poświęcił dla powrotu do Ojczyzny w czasie szalejącego kryzysu ekonomicznego. Od dnia powrotu nieprzerwanie zaangażowany w dalszej pracy na wielu polach na rzecz niepodległego i pomyślnego bytu narodu i państwa polskiego.